

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. T. H.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
toho času Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2024, č. j. OAM-576/BA-BA01-HA13-2024, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal žalobou došlou soudu dne 30. 8. 2024 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

2. Podle žalobce byla v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena jeho práva, žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neprovedl řádně všechna potřebná šetření. Připomněl, že o mezinárodní ochranu požádal v ČR, protože se obával návratu do země původu, jelikož se aktivně účastnil uskupení Falun Gong (dále jen „FG“), což je náboženské hnutí, jehož nedílnou součástí je cvičení, přičemž toto hnutí je ve Vietnamu zakázáno. Ze zpráv, které měl žalovaný k dispozici se podává, že toto hnutí je nazýváno zločineckým náboženstvím a extremistickou náboženskou skupinou. Je dáváno do souvislosti s činy namířenými proti komunistické straně a státu. Žalobce, který se hlásí k tomuto hnutí se zcela oprávněně obává pronásledování.
3. Žalobce se dále vyjádřil ke skutečnostem, které uváděl při pohovoru, či doplňujícím pohovoru ke své žádosti, zejména k tomu, že o tom, že může být za účast ve FG také zabit, se dozvěděl až nedávno. Pokud žalovaný rozporoval výpověď žalobce ohledně jeho členství ve FG, pak i kdyby nebyl členem FG, není podstatné, zda se za stoupence sám označil, ale že jej takto vnímaly subjekty, z jejichž strany hrozí žalobci pronásledování. Žalobce považuje za zcela nepřiměřené jednání žalovaného, který po žalobci chtěl, aby při doplňujícím pohovoru předvedl sestavu cvičení FG a aby vyložil význam jednotlivých pojmů. Skutečnost, zda žalobce zná či nezná nějaké pojmy pojící se k FG nesvědčí o tom, zda podle vnitřního přesvědčení se žalobce vnímá jako člen FG. Podle žalobce není pochyb, že žalobce vystupuje jako člen hnutí FG. Hnutí FG funguje jako neformální hnutí, které nevydává členům členské průkazy ani jiná osvědčení.
4. Žalobce dále rozporoval úvahy žalovaného stran doby podání žádosti o mezinárodní ochranu (po zajištění policií). Uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal až poté, co se dozvěděl, že mu nebude po několika let trvajícím řízení obnoven trvalý pobyt.
5. Žalovaný nijak podle žalobce neprokázal, že by nelidské a ponižující zacházení mohl v případě žalobce vyloučit. Má za to, že mu v případě návratu do země původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Podle něj bylo v řízení prokázáno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu, neboť zde přišel o pobytové oprávnění kvůli svému odsouzení pro trestnou činnost; v ČR má dceru a chce i nadále aplikovat FG. Žalovaný se dále odkázal na dle jeho názoru zcela dostačující zdůvodnění v napadeném rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 28. 4. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to poté, co byl dne 25. 4. 2024 zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť byl uvedený den zadržen policií a bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně.
8. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že Vietnam opustil v roce 1995, ve Vietnamu mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení. Má jen obavu se vrátit do Vietnamu, když je členem Phap Luan Cong, která tam je zakázána. Ani tak by mu ale nehrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Domnívá se, a slyšel to od ostatních lidí, že skupina Phap Luan Cong je ve

Vietnamu zakázaná. Kdyby nebyl zajištěn policií, o mezinárodní ochranu by nežádal a snažil by se získat pobyt za účelem sloučení rodiny. Byl si vědom toho, že na území ČR pobýval nelegálně.

9. Dne 10. 6. 2024 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor, při kterém mj. uvedl, že FG začal cvičit na konci roku 2019, pak to kvůli koruně přerušil a pak zase pokračoval. Nově uvedl, že by o mezinárodní ochranu požádal, i kdyby nebyl zadržen policií, což vysvětlil tím, že se nedávno dozvěděl, že ve Vietnamu může být zdržen a zabit. Když mluvil o Phap Luan Cong, myslel tím, že se jedná o skupinu, se kterou cvičí v Sapě. Myslí si, že jelikož zabití hrozí v Číně, hrozí i ve Vietnamu. Cvičení přináší žalobci zdraví, léčí si bolesti. O FG uvedl, že pochází z Číny, slyšel, že vzniklo v roce 1990. Dále uvedl, co o hnutí od ostatních slyšel. Odpovídal dále na dotazy žalovaného stran vědomosti o obsahu hnutí FG. Mj. byl vyzván, aby popsal podle obrazové přílohy názvy jednotlivých cviků FG s tím, že měl uvést, jak se cvičí a v čem jsou cvičení přínosná. Nato žalobce uvedl, že toto neví a cvičí, co mu ostatní ukázali. Žalobce nebyl schopen odpovědět na dotazy žalovaného stran obsahu výrazů vztahujících se k cvičení. K výzvě žalovaného započal žalobce cvičit část sestavy, ale posléze přestal s tím, že se mu již nechce.
10. Následně proběhly další doplňující pohovory.
11. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu ze dne 4. 6. 2024, dále Výroční zpráva MZV USA z 30. 6. 2024 o svobodě vyznání za rok 2023 a Výroční zpráva Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF) z května 2024.
12. Dne 5. 8. 2024 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že v průběhu řízení bylo prokázáno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu, neboť zde přišel o pobytové oprávnění kvůli svému odsouzení pro trestnou činnost; v ČR má dceru a chce i nadále aplikovat FG. Především žalovaný dospěl k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu.
13. Zároveň se podrobně zabýval podmínkami pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznil, že žalobce sice popřel, že si chce prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu legalizovat svůj pobyt v ČR, nicméně jeho další vyjádření svědčí o opaku. Žalobce totiž současně uvedl, že se necítil ohrožen již v roce 2021 či 2022, kdy se dozvěděl, že ve vlasti může být zadržen či uvězněn, ale ohrožen se cítil až když byl zajištěn policií a zadržen v Balkové a dozvěděl se, že může být vyhoštěn a požádal o mezinárodní ochranu.
14. Jako relevantní neshledal ani rodinné vazby žalobce v ČR.
15. Žalovaný se následně podrobně zabýval věrohodností tvrzení žalobce na podkladě objektivních informací zjištěných o oblasti náboženství v zemi původu. Dospěl přitom k závěru, že žalobcův azylový příběh obsahuje mnoho rozporů. Jako nepřesvědčivé a účelové posoudil žalovaný tvrzení žalobce stran jeho aktivit v Phap Luan Cong, zejména skutečnost, že v průběhu řízení žalobce popřel svá původní tvrzení o jeho členství v uvedené skupině. Žalobce taktéž uvedl rozdílné časové údaje v souvislosti s jeho obavou ze svého zadržení/uvěznění ve vlasti. Nejprve uvedl, že o hrozbě zadržení se dozvěděl „před pár dny“. Následně, že se o hrozbě vězení dozvěděl po kovidu, asi na začátku roku 2022. Dále pak uvedl, že se o hrozbě dozvěděl v roce 2021 nebo 2022. Na přímý dotaz, co mu

tedy ve vlasti hrozí, však uvedl, že neví, ale domnívá se, že mu tam hrozí zadržení, vězení a zabití, protože ve Vietnamu to bude stejné jako v Číně. Nově uvedl, že by o mezinárodní ochranu požádal, i kdyby nebyl zadržen policií, což vysvětlil tím, že se nedávno dozvěděl, že ve Vietnamu může být zdržen a zabit. Když mluvil o Phap Luan Cong, myslel tím, že se jedná o skupinu, se kterou cvičí v Sapě. Myslí si, že jelikož zabití hrozí v Číně, hrozí i ve Vietnamu.

16. Žalovaný zdůraznil, že žalobce své obavy spojoval právě s poměry v Číně s tím, že ve Vietnamu bude situace stejná.
17. Žalobce dále nebyl schopen odpovědět na podrobné otázky týkající se FG. Sdělil, že jej zajímá jen cvičení, se kterým začal v roce 2019. Žalovaný považoval za nepochopitelné, že žalobce po tak dlouhé době, kterou má cvičit FG, si nepamatuje cvičební sestavy. Za stejně nepochopitelné považoval žalovaný žalobcovo popírání toho, co žalobce sdělil na policii po zajištění, kde uvedl, že mu jako vyznavači náboženství a umění FG nic ve vlasti nehrozí. Poukázal přitom na další dílčí skutečnosti, které znevěrohodňují azylový příběh žalobce.
18. Dospěl k závěru, že žalobce v průběhu času svůj azylový příběh vygradoval, když nejprve tvrdil při prvním pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, že mu ve vlasti nehrozí mučení, trest smrti či nelidské zacházení. V následujícím doplňujícím pohovoru, který se konal cca po 5 týdnech od prvního pohovoru, již žalobce uvedl, že se ve vlasti obává zadržení a dokonce zabití vládou a policií. V předposledním pohovoru sdělil, že neví, co mu hrozí, ale domnívá se, že ve Vietnamu to bude stejné jako v Číně. Uvedené rozpory podle žalovaného narušují žalobcův azylový příběh tak zásadním způsobem, že jej činí nekonzistentním a tudíž nevěrohodným.
19. Žalovaný neshledal ani důvod k udělení doplňkové ochrany, ani pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 s. ř. s.
21. Soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
22. Dále krajský soud zdůrazňuje, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice), kterou je třeba vztahovat na posuzování mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, v čl. 4 odst. 4 stanoví, že skutečnost, že žadatel byl pronásledován, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování

nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat. V případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování je třeba aplikovat tzv. test přiměřené pravděpodobnosti: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, když-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek brozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).

23. Důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti se přitom aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele o azyl, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, správní orgán musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40).
24. Správní orgán tedy nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Pokud je, byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit je z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může správní orgán bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (viz výše citovaný rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, nebo rozsudky ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018-34). Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89).
25. Optikou uvedené judikatury dospěl krajský soud k tomu, že žalovaný postupoval v duchu uvedených východisek a že zcela správně dospěl k závěru o celkové nevěrohodnosti

azylového příběhu žalobce. V uvedeném lze plně odkázat na vyčerpávající odůvodnění provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí.

26. Krajský soud ve shodě s žalovaným shledal podstatné rozpory mezi jednotlivými tvrzeními žalobce v průběhu řízení. Především, v prvním pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že *„ve Vietnamu mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení. Má jen obavu se vrátit do Vietnamu, když je členem Phap Luan Cong, která tam je zakázaná. Ani tak by mu ale nehrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení. Ve vlasti neměl žádné problémy se státními problémy nebo bezpečnostními složkami. Domnívá se, a slyšel to od ostatních lidí, že skupina Phap Luan Cong je ve Vietnamu zakázaná. Kdyby nebyl zajištěn policií, o mezinárodní ochranu by nežádal a snažil by se získat pobyt za účelem sloučení rodiny. Byl si vědom toho, že na území ČR pobýval nelegálně.“*
27. V prvním doplňujícím pohovoru žalobce nově uvedl, že by o mezinárodní ochranu požádal, i kdyby nebyl zadržen policií, což vysvětlil tím, že se nedávno dozvěděl, že ve Vietnamu může být zdržen a zabit. Když mluvil o Phap Luan Cong, myslel tím, že se jedná o skupinu, se kterou cvičí v Sapě. Myslí si, že jelikož zabití hrozí v Číně, hrozí i ve Vietnamu. Žalobce nebyl schopen odpovědět relevantně na přímé dotazy týkající se fungování FG, k označením některých cviků apod. Nebyl ani schopen se relevantně vyjádřit k rozporům ve svých tvrzeních.
28. Krajský soud přisvědčuje také úvahám žalovaného týkajícím se neznalosti či nevědomosti žalobce o jednotlivých cvičebních sestavách FG, zvláště za situace, kdy žalobce tvrdil, že FG cvičí již od roku 2019.
29. Soud přitom nepřisvědčuje žalobní námitce, podle které žalobce považuje za zcela nepřiměřené jednání žalovaného, který po žalobci požadoval, aby při doplňujícím pohovoru předvedl sestavu cvičení FG a aby vyložil význam jednotlivých pojmů. Požadavek, aby žalobce u pohovoru předvedl cvičební sestavu FG soud nepovažuje za nepřiměřený; je zřejmé, že směřoval k ověření věrohodnosti tvrzení žalobce a nikterak nemohl zasáhnout do osobní integrity žalobce či se dotknout jeho práv.
30. Lze tedy uzavřít, že azylový příběh žalobce lze považovat za zcela nevěrohodný a je třeba jej vnímat v celkovém kontextu pobytové historie žalobce na území ČR, rodinných vazeb, trestné činnosti žalobce, jež vedla k odebrání pobytového oprávnění a dalších.
31. Z uvedeného důvodu je správný závěr žalovaného o nenaplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani ve formě ochrany doplňkové, když ani krajský soud shodně s žalovaným neidentifikoval takové skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit existenci hrozby vážné újmy žalobce v případě návratu do země původu. Na okraj soud konstatuje, že to, že se žalobce sám *vnímá* jako člen FG, nemůže mít vliv na správnost závěrů žalovaného.

Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 30. července 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce